

ת"פ 46436/09/13 - מדינת ישראל נגד אליהו שיטרית, בהא דרבאשי

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 46436-09-13 מדינת ישראל נ' שיטרית ואח'

לפני כב' השופטת הבכירה, דלית שרון-גרין
מבקשים
1. אליהו שיטרית
ע"י ב"כ עו"ד ר. מועלם ואח'
2. בהא דרבאשי
ע"י ב"כ עו"ד דרבאשי

נגד

משיבה
מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז צפון

החלטה

מבוא

1. לפני בקשה להמצאת מסמכים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החוק**").
2. ביום 25.11.18 הורשעו הנאשמים, לאחר שמיעת הראיות, במספר מקרים של התעללות בבעלי חיים לפי סעיף 2(א) + 17(א) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד - 1994 (להלן: "**חוק צב"ח**"), לצד סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
- מנימוקים משפטיים זוכו הנאשמים מעבירה של היזק לחיה, לפי סעיף 451 + 29 לחוק העונשין. הנאשם מספר 1 זוכה מהתעללות בטלאים (להבדיל מעגלים).
3. בקצירת האומר, בהכרעת הדין נקבע כי נאשם 1 שימש כאחראי על קו השחיטה במפעל "אדום אדום" בין השנים 2008 - 2012, והנאשם מספר 2 שימש כעוזרו בין השנים 2010 - 2012, ולאחר מכן, החליפו. עוד נקבע כי הנאשמים, בהיותם אחראים על הפועלים, והנאשם 1, בהיותו אחראי גם על נאשם 2, עינו את העגלים שהגיעו למפעל לצורך שחיטתם, התאכזרו אליהם והתעללו בהם, כשהנאשם מספר 2 עשה זאת גם במו ידיו.
4. לאחר השמעת הכרעת הדין, בקשה ההגנה כי יוזמנו תסקירים מטעם שירות המבחן. קיבלתי את הבקשה

עמוד 1

חרף התנגדות התביעה, ושמיעת הטענות לעונש נדחתה ליום 7.4.19.

5. ביום 17.3.19 הגיש הנאשם מספר 1, באמצעות סניגור חדש שהצטרף לצוות ההגנה, בקשה לקבלת חומר חקירה בהתאם לסעיף 74 לחוק. הנאשם מספר 2 הצטרף לבקשה. הבקשה הועברה לדיון בפני מותב אחר, ובשל השתלשלות הדיון בה, נדחתה שמיעת הטענות לעונש.

6. בתאריך 8.7.19 הוגשה הבקשה שלפני, בגדרה מבקשת ההגנה לקבל את החומר שלהלן:

"חומר הראיות המלא ובכלל זה כל החלטה וכל מכתב וכל נוהל שיצאו מטעם משרד החקלאות והשירותים הוטרינריים" וכן "כל מסמך של חקירה ובדיקה שנעשו מטעם כל גורם", ובכלל זה החלטות הפרקליטות בדבר אי הגשת כתב אישום או מחיקת נאשם מכתב אישום, בקשר לשלוש פרשיות;

o בג"צ 4196/15 תנו לחיות לחיות נ' מנהל השירותים הוטרינריים, בדבר חשד להתעללות בבעלי חיים בבית המטבחים "דבאח" בדיר אל אסד (להלן: "**אירוע דבאח**").

o בג"צ 7408/14 תנו לחיות לחיות נ' משרד החקלאות, בנוגע לחשד להתעללות באפרוחים במדגרת נורדיה (להלן: "**אירוע נורדיה**").

o בג"צ 2210/18 תנו לחיות לחיות נ' פרקליטות מחוז חיפה, ביחס לחשד להתעללות בעופות במפעל זוגלובק (להלן: "**אירוע זוגלובק**").

· עוד בקשה לקבל העתקי עתירות שהוגשו לבג"צ, לרבות נספחיהן, התגובות להן ונספחיהן, כל מסמך או הודעה שהוגשו במסגרתן וכל ההתכתבויות בין העותרות לבין הפרקליטות ומשרד החקלאות, טרם הגשת העתירות, במהלך בירורן ולאחר סיום הבירור.

· מסמכים אלה נדרשים ביחס לשלוש העתירות שפורטו לעיל וכן ביחס לשתיים נוספות:

o בג"צ 8976/12 אנונימוס ואח' נ' מנהל השירותים הוטרינריים (להלן: "**אירוע אדום אדום**").

o בג"צ 3152/17 תנו לחיות לחיות נ' משרד החקלאות (להלן: "**אירוע דבאח 2**").

· בנוסף, בקשה ההגנה לקבל "את כל המכתבים והמסמכים, במסגרת ההתכתבות שהתקיימה בין משרד החקלאות והשירותים הוטרינריים וגם/או הפרקליטות לבין עמותת תנו לחיות לחיות ועמותת אנונימוס, בכל הקשור לנושא צער בעלי חיים" בין השנים 2011 - 2016, לרבות כאלה הקשורים לעתירה

o בג"צ 8858/16 תנו לחיות לחיות נ' משרד החקלאות (להלן: "**התלונות שלא נענו**").

כמו כן, העתק ממכתב התלונה הפלילית שהוגשה על ידי אנונימוס בשנת 2013 לגבי **פריקת העגלים בנמל אילת** (להלן: "**אירוע אילת**").

וכן

בקשר עם **דוח מבקר המדינה 64**ג'.

וכך

גם לגבי **דוח הוועדה לבחינת התנהלות השירותים הוטרינריים** בראשות השופט זילר.

טיעוני הצדדים

7. **ב"כ נאשם 2** פירט בבקשה הכתובה את נימוקיו. הנימוקים, המפורטים בסעיפים 6 - 13, וכן סיכום הבקשה בסעיף 14, נוגעים למקרה בו מבוקשת חשיפת הרקע הפסיכיאטרי של המתלוננת על מנת לקעקע את אמינותה. ברי כי נימוקים אלה אינם רלוונטים לענייננו, הן נוכח טבען של ה"מתלוננות" בתיק זה, כאמור בתגובת התביעה, והן נוכח השלב הדיוני.

בדיון לפניי, בו הופיע ב"כ נאשם מספר 1, בשם של שני הנאשמים, השיב ב"כ הנאשם מספר 1 לשאלתי והודיע כי הוא מצטרף למלוא בקשת חברו.

לגופו של ענין, טענה ההגנה כי קיומם של החומרים המבוקשים נודע לה "בסמוך למועד הטיעונים לעונש" (סעיף 3 לבקשה), וכי החומרים דרושים לביסוס טענה בדבר אכיפה בררנית. לטעמה, אין מדובר במסע דיג, וכי האמור בבקשה מוכיח שחצתה את הרף הנדרש על מנת להעביר את הנטל אל כתפי המאשימה. האכיפה הבררנית הנטענת היא גם ביחס לנאשמים פוטנציאליים מאותו אירוע וגם לנאשמים פוטנציאליים מאירועים אחרים.

במהלך הדיון בעל פה, צמצמה ההגנה את דרישתה רק ל"מקרים זהים ומאחרים למקרה הזה" מתוך חמשת האירועים לגביהם הוגשו העתירות לבג"צ (עמ' 243 ש' 20 - 30).

8. **ב"כ המאשימה** התייחס בתגובתו לקיומם של החלקים הבלתי רלוונטיים בבקשה, ולגופו של ענין, השיב כי המידע על אודות החומרים המבוקשים היה ידוע להגנה כבר בשלבי השימוע, ולא ניתן הסבר סביר לכך שרק כעת הוגשה הבקשה. לטעמו, מדובר בניצול לא הוגן של ההליך ובסירבולו וכן בהכבדה על שעלולה להפוך לתמריץ שלילי שמטרתו עכוב ההליך הפלילי.

התובע הפנה לפסיקה לפיה אין להסתפק בדוגמאות בודדות של סטיה לכאורית ממדיניות האכיפה כדי להעביר את הנטל אל כתפי התביעה. לטענתו, לא הוכח, ולו ברמה ראשונית, חשד לאכיפה בררנית. עיון במאגרי המידע מגלה כי המאשימה מעמידה לדין בעבירות של התעללות בבעלי חיים כדבר שבשגרה. עוד נטען כי גם אם אין זהות מעשים, הרי שרשויות האכיפה נלחמות להגן על הערך של מניעת פגיעה בבעלי חיים, וזאת חרף הקושי הטבוע בהוכחת אלמנטים מסויימים בשל טבעם של נפגעי העבירה שאינם מסוגלים למסור גרסאותיהם.

לקושי זה יש לעתים השפעה על שיקול הדעת בעת ההחלטה אם להעמיד לדין, אך חזקה כי, כל עוד לא הוכח אחרת, המאשימה הפעילה שיקולים ענייניים בלבד בעת קבלת החלטותיה. ממילא לא נטען כי המאשימה פעלה בזדון, בהטיה או בחוסר תום לב היכולים להקים טענת אכיפה סלקטיבית, להבדיל מאכיפה בחסר. עוד נטען כי טענת האכיפה צריכה להטען בגבולות האישום הנדון וביחס לאותו אירוע, וכל טענה מחוץ לגבולות אלה תתקבל רק במקרים חריגים, שהמקרה דנן איננו נמנה עמם.

דין והכרעה

9. מטרת הבקשה שלפניי היא איסוף חומר שלשאיפת ההגנה יבסס בהמשך טענת הגנה מן הצדק מכח אכיפה בררנית.
10. הצדדים אינם חלוקים ביחס לכך שהמסגרת הדיונית, קרי; סעיף 108 לחסד"פ, היא האכסנייה ההולמת, לאחר שבקשות נוספות של ההגנה נדונו במסגרת סעיף 74 לחוק, לפני מותב אחר.
11. את הבקשה שלפניי יש לבחון במשקפי הטענה הסופית אליה מכוונת ההגנה, טענת האכיפה הבררנית, ובראי השלב הדיוני בו מצוי ההליך, לאחר הכרעת הדין ובטרם שמיעת הטענות לעונש.
12. ברי כי טרם גיבוש הטענה על ידי ההגנה, לא ניתן לדון בה לגופה. עם זאת, על מנת לקבל החלטה בבקשה שלפניי, יש צורך להתייחס לקווים הכלליים ולעקרונות המנחים, שיישמו אם וכאשר תוגש בקשה כזו.

טענת האכיפה הבררנית

13. בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, במסגרתו הורחבה דוקטרינת ההגנה מן הצדק, נקבעה בחינה בת שלושה שלבים להחלת ההגנה, וכך נוסחו הדברים:

"בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם, וזאת, במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב זה, נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, שהעיקריים שבהם פורטו לעיל, תוך שהוא נותן דעתו לנסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. בתוך כך עשוי בית-המשפט לייחס משקל, בין היתר, לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם; לעוצמת הראיות (הלכאוריות או המוכחות) המבססות את אשמתו; לנסיבותיהם האישיות של הנאשם ושל קורבן העבירה; למידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן; לחומרת הפגיעה בזכויות הנאשם ולנסיבות שהביא ולגרירתה; למידת האשם הרובץ על כתפי הרשות שפגעה בהליך או בנאשם, וכן לשאלה אם הרשות פעלה בזדון או בתום-לב. ברי כי בגיבוש האיזון בין השיקולים הנגדיים ייחס בית-המשפט לכל אחד מהשיקולים את המשקל היחסי הראוי לו בנסיבותיו

הקונקרטיות של המקרה הנתון. כך, למשל, ככל שמעשה העבירה חמור יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין; וככל שמעשה הרשות שערורייתי יותר ופגיעתו בנאשם ובזכויותיו חמורה יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבשמירת זכויותיו של הנאשם ובריסון כוחה של הרשות. בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים יותר מתונים ומידתיים מאשר ביטולו של כתב-האישום. בין היתר, עשוי בית-המשפט לקבוע, כי הפגיעה שנגרמה לנאשם, אף שאינה מצדיקה את ביטול כתב-האישום שהוגש נגדו, מצדיקה היא את ביטולם של אישומים ספציפיים, או תהא ראויה להישקל לטובתו בקביעת עונשו, אם יורשע. כן עשוי בית-המשפט לקבוע, כי תיקון הפגיעה יכול שייעשה במסגרת בירורו של המשפט, כגון בבירור שאלת קבילותה של ראיה שהושגה תוך שימוש באמצעים פסולים".

14. בהמשך, הרחיב בית המשפט העליון את תחולתה של ההגנה גם על מקרים בהם לא עומדת כוונת זדון מאחורי פעולות החקירה, האכיפה וההעמדה לדין מצד הרשות, אלא מחדלים שברשלנות וטעויות שבתום לב (ראו רע"פ מדינת ישראל נ' ורדי (31.10.18)).

15. הפגם אותו מבקשת ההגנה לבסס הוא של אכיפה בדרנית. ההגנה איננה מבקשת לבסס פגם המשמיט את הקרקע מתחת לקביעות עובדתיות או ממצאי מהימנות כלשהם שנקבעו במסגרת הכרעת הדין. טענתה, כך לכל הפחות עולה מהבקשה המונחת לפניי כעת, היא כי הנאשמים בפועל הועמדו לדין שעה שנאשמים דומים בכח לא הועמדו לדין, הן כאלה שאמורים היו להיות מואשמים בתיק זה והן כאלה מתיקים אחרים.

16. בהלכה המנחה, בג"צ 3792/95 תאטרון ארצי לנוער נ' שרת המדע והאמנויות, פ"ד נא(4) 281 (1997) נקבע כי:

"החובה לנהוג בשוויון חלה תמיד כלפי קבוצה מסוימת של אנשים או גופים, המהווים את קבוצת השוויון, ולא כלפי אנשים או גופים מחוץ לקבוצה זאת".

17. בהקשר זה לא אוכל לקבל את עמדת המאשימה, המצמצמת את גדר ההשוואה רק למסגרת האירוע דן; לטענתה, יש לבחון רק את השאלה אם נאשמים פוטנציאליים בתיק זה הועמדו לדין או שמא לא ננקטו נגדם הליכים פלייטיים. מקובלת עליי עמדת ההגנה, לפיה בסיס ההשוואה הוא רחב הרבה יותר וכולל גם אירועים שאינם קשורים לאירוע מושא תיק זה.

18. אל מול זאת, נקטה ההגנה בגישה מצמצמת בזוית אחרת. לטעמה, יש לבחון את שאלת האפליה על יסוד השוואה לאירועים דומים, ונוכח העובדה שבארבעה מקרים אחרים (אירועי דבאח, נורדיה, זוגלובק ואילת) לא

הועמדו לדין נאשמים בכח, הרי שקם הבסיס הראשוני הנדרש בשלב זה להוכחת טענת האפליה.

19. התביעה, לעומתה, הפנתה לעמדתה הבלתי מתפשרת מקדמת דנא הבאה לידי ביטוי בנקיטת הליכים פלייטים נגד כל הפוגע בערך המוגן של מניעת צער בעלי חיים וכל פגיעה בהם.

20. גם כאן אצדד בגישה המרחיבה. לטעמי, קבוצת השוויון איננה יכולה להגזר מהשאלה באילו אירועים הקשורים לפגיעה בבעלי חיים נערך תחקיר טלוויזיוני או הוגשה עתירה לבג"צ על ידי עמותה כזו או אחרת. קבוצת השוויון גם איננה יכולה להיות צרה מידי, ולהחתך רק על פי מקרים זהים לחלוטין, קרי; התעללות בעגלים בבתי מטבחיים.

21. לגישתי, קבוצת השוויון חייבת להתבסס על הערך המוגן ועל העבירה הפלילית בה הוא גלום. במקרים בהם מנעד העבירות המגלמות את הערך המוגן הוא רחב יותר, תמוקד קבוצת השוויון בהתאם למאפיינים הרלוונטיים או לנסיבות האופפות את המקרה הנדון, אם כי לא ניתן יהיה לצמצמה עד לכדי ההיקף הצר שתואר בסעיף הקודם (לענין קבוצת השוויון ושלוש השאלות הרלוונטיות ראו ע"פ 8551/11 סלכני נ' מדינת ישראל, (12.8.12)).

22. לא למותר לציין, כי מעבר לטיעון הדמגוגי עצמו, דומה כי גם ההגנה סבורה כך. הא ראייה, בחומר המבוקש כלולים חומרים, שמלבד אירוע דבאח העוסק בבית מטבחיים, נוגעים גם לאפרוחים (אירוע נורדיה), לתרגולי הודו (אירוע זוגלובק) ולמגוון בעלי חיים, מושא העתירה בדבר התלונות שלא נענו, ביניהם כלבים בכלביה, כלב בבעלות פרטית ועגלים שנפגעו בתאונת דרכים.

23. על יסוד האמור, אני סבורה כי קבוצת השוויון עמה נמנים הנאשמים שלפניי היא קבוצת האנשים שבצעו לכאורה עבירה של התעללות בבעלי חיים בכלל, ולא דוקא כאלה שהמעשים המיוחסים להם התבצעו בבית מטבחיים, ובוודאי לא כאלה שהתגלו בעקבות תחקיר טלוויזיוני.

24. מכאן, שההגנה לא הניחה תשתית עובדתית לביסוס בקשתה הנוכחית. אדרבא, התביעה הפנתה למאגרי המידע, שגם הפעם היוו "מקור לא אכזב לאיסוף מידע בדבר כתבי אישום שהוגשו במקרים דומים" (כדברי הש' דפנה ברק ארז במאמרה "אכיפה בדרנית מן הזכות אל הסעד" **הסנגור** 200), מהם עולה כי כתבי אישום רבים הוגשו במקרים של התעללות בבעלי חיים, מסוגים שונים, בשלל נסיבות, על ידי פוגעים מגוונים.

25. בנסיבות אלה, ונוכח הדוגמאות הלכאוריות הבודדות אליהן הפנתה ההגנה כסטיה ממדיניות התביעה, שוכנעתי כי לא נסתרה חזקת התקינות, ולא התמלאו הדרישות להעברת נטל הראייה אל כתפי המאשימה (ראו ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ (10.9.13)).

26. בשולי הדברים אציין כי חלק מהחומר המבוקש, מצוי אף הוא במאגרי מידע משפטיים ואחרים.

החלק האחר, הכולל בקשה גורפת לקבלת חומרים כגון "חומר הראיות המלא", "כל החלטה", "כל מכתב", "כל נוהל", "כל מסמך" וכיוצ"ב, איננו ממוקד ואופן ניסוחו מעורר תהיות בסוגיית מסעות דיג. מעבר לכך, קבלת בקשה כה גורפת ורחבה, יש בה כדי להכביד, ליצור עומס בלתי סביר ואף לסרב את ההליך הנוכחי.

27. ככלל, משלא נמצא פגם בהתנהלות המאשימה, אין צורך בקיומם של שני השלבים הנוספים במבחן התלת שלבי שנקבע בהלכת בורוביץ.

28. חרף כל האמור לעיל, אני סבורה שבהיבט אחד, יש לאפשר את המשך הבדיקה. היבט זה נוגע לשאלה אם היה מקום להעמיד לדין בני אדם נוספים במסגרת תיק החקירה הקשור לתיק דנן.

29. לשם בחינת נושא זה, אני סבורה שיש מקום להעתר לבקשת ההגנה הנוגעת בנקודה זו, אם כי באופן חלקי. לטעמי, יש להעביר להגנה עותק מהעתירה שהוגשה בבג"צ 8976/12 אנונימוס עמותה לזכויות בעלי חיים ואח' נ' מנהל השירותים הוטרינריים, משום שעתירה זו עוסקת בחקירה מושא התיק דנן. כמו כן, יועברו להגנה כל המסמכים שהוגשו לבית המשפט בענין זה, ופסק הדין שניתן.

השלב הדיוני

30. על פי מהותה, טענת הגנה מן הצדק היא טענה מקדמית, ועל כן מקומה הטבעי הוא בתחילת המשפט. עם זאת, ברי כי לאור חשיבותה, אין מניעה להעלותה בכל שלב, אם כי העלתה בשלב מאוחר יותר עלולה להביא לשינוי נקודת האיזון. או במילים אחרות:

"בהתחשב בתוצאות האפשריות הכרוכות בקבלתה של טענה מקדמית, מתיר החוק לנאשם להעלות גם בשלב אחר של המשפט, ואפילו בשלב הערעור ... ועל כן משלא נטענו לפני הפתיחה בדין הענייני, ראוי שהצגתן בשלב מאוחר יותר תהיה נתונה לפיקוחו של בית המשפט. על פי ההלכה הפסוקה, בית המשפט קופץ ידו לעניין מתן הרשות להעלותן המאוחרת וזו תינתן ... רק במקום שסירוב עלול לגרום לעיוות דין" (י. קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, עמ' 1236).

31. השיקולים בדבר קבלת בקשה כגון הבקשה דנן, בשלב שלאחר הכרעת הדין, עשויים להיות מושפעים מהשיקולים להבאת ראיות חדשות בשלב דיוני זה, שהרי לא אחת זוהי תוצאתה של קבלת בקשה כזו. וכך נקבע בענין זה בע"פ 5874/00 ארנלדו לזרובסקי נ' מדינת ישראל, תק-על 2001(2), 2640 (07/06/2001):

"השיקולים להתיר הגשת ראיות נוספות בבית משפט קמא לאחר הכרעת הדין ובטרם ניתן גזר דין דומים ביסודם לאלה המנחים בית משפט של ערעור בשיקולו אם להתיר ראיות נוספות

בשלב ערעור, אף כי יש להניח שככל שההליך השיפוטי מצוי בשלב מתקדם יותר לקראת סופיותו, כך תהא נדירה יותר הסכמת בית המשפט להבאת הראיות הנוספות. אינטרס סופיות הדיון שוקל גם כאן אל מול הצורך בעשיית צדק, המחייב בחינה האם בלא הבאת הראיות עלול להיגרם עיוות דין לנאשם. שיקול אחרון זה נגזר ממהותיותן וחשיבותן של הראיות שמתבקש להגישן".

32. עוד קודם לכן, בע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל, פד"י נא(289, 296) (5), נקבעו השיקולים שעל ערכאת הערעור לקחת בחשבון, בזו הלשון:

"השיקולים שנהוג להתחשב בהם לענין זה הם, בעיקרם, שלושה: ראשית, האם הראיות המבוקשות היו בהישג ידו של המבקש בעת הדיון בערכאה הראשונה; שנית, קיומו של אינטרס סופיות הדיון; ושלישית, טיבן של הראיות שהגשתן מתבקשת, והסיכוי כי הבאתן תביא לשינוי תוצאת המשפט".

33. בבקשתה הכתובה, טענה ההגנה כי "בסמוך למועד הטיעונים לעונש נודע לנאשמים כי מספר תיקי חקירה אשר התנהלה בהם חקירה דומה ... נסגרו על ידי המדינה ומכאן באה הבקשה" (סעיף 3 לנימוקי הבקשה).

34. המדינה, מצידה, טענה כי הנושא עלה כבר בשלבי השימוע (ראו סעיף 8 לתגובה).

35. לא הונחה לפניי תשתית שתאפשר להכריע בסוגיה זו, ואף לא מצאתי צורך לעשות כן. כך או כך, בשל מהותו ומאחר שאין מדובר במידע שהתברר במהלך שמיעת הראיות, נקודת המוצא היא שבשקידה סבירה, יכולה היתה ההגנה לדעת על קיומו של מרבית החומר המבוקש טרם תחילת שמיעת הראיות, ועל חלקו במהלכה (מההיבט הכרונולוגי). מכאן, שהחומר יכול היה להיות בהישג ידה של ההגנה זה מכבר.

36. אינטרס סופיות הדיון הוא בעל משקל ממשי בענייננו; מדובר בתיק ששמיעתו השתרכה על פני תקופה ארוכה, כשאחרוני המעשים מושא התיק בוצעו בשנת 2012 והכרעת הדין ניתנה לפני כעשרה חודשים.

37. המבחן בעל המשקל העיקרי נוגע לשאלה אם קבלת הבקשה תביא לשינוי תוצאת המשפט. נוכח הדיון לעיל בפרק טענת האכיפה הבררנית, דומה כי הסיכוי לכך איננו גבוה.

סיכום

38. על יסוד האמור, אני קובעת כי לא הונחה תשתית עובדתית לביסוס חשדה של ההגנה בדבר אכיפה בררנית, וכי

בטענות ההגנה אין כדי לסתור את חזקת תקינות פעולותיה של התביעה ולהעביר את נטל הראיה אל כתפיה של האחרונה.

39. שוכנעתי כי מדובר בקבוצת שוויון אשר כלפי חבריה נוהגת המאשימה להגיש כתבי אישום חדשות לבקרים.

40. תוצאות הבדיקה משתי זוויות המבט שנבחנו, הן זו של הבקשה לגופה והן זו של מועד העלאתה, מחזקות זו את זו, ומסיטות כל אחת כשלעצמה, את נקודת האיזון אל עבר דחיית הבקשה. לא כל שכן תוצאתן המצרפית.

41. בנסיבות אלה, אמנם התייחסתי לעיל לסוגיית ההכבדה, אך נוכח קביעותי, משקלה הוא מזערי.

42. **אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.**

43. משכך, בישיבה הקרובה יישמעו טיעוני הצדדים לעונש, ועל מנת למנוע עיוות דין, לא תנתן כל דחיה נוספת.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשע"ט, 30 יולי 2019, בהעדר הצדדים.